Ceturtdiena, 2021. gada 11. marts

P9_TA(2021)0090

Bērnu tiesības

Eiropas Parlamenta 2021. gada 11. marta rezolūcija par bērna tiesībām ES Bērna tiesību stratēģijas kontekstā (2021/2523(RSP))

(2021/C 474/16)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā 1989. gada 20. novembra ANO Konvenciju par bērna tiesībām,

— ņemot vērā ANO Bērna tiesību komitejas vispārējos komentārus ([1]),

— ņemot vērā ANO Vadlīnijas par bērnu alternatīvo aprūpi ([2]),

— ņemot vērā ANO 2019. gada jūlija globālo pētījumu par bērniem, kam atņemta brīvība,

— ņemot vērā ANO 2020. gada 15. aprīļa politikas pārskatu "The impact of COVID-19 on children" ("Covid-19 ietekme uz bērniem") un pozitīvo reakciju, ko kopīgi vadījušas ES un Latīņamerikas un Karību jūras valstu grupa (*GRULAC*) un parakstījušas 173 valstis,

— ņemot vērā Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) 2020. gada 19. oktobra rīcībpolitisko atbildi "What is the impact of the COVID-19 pandemic on immigrants and their children?" ("Kā Covid-19 pandēmija ietekmē imigrantus un viņu bērnus?"),

— ņemot vērā Eiropas Padomes Ministru komitejas 2012. gada 1. februāra deklarāciju par antičigānisma un rasistiskās vardarbības pret romiem palielināšanos Eiropā,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 3. panta 3. un 5. punktu,

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu ("Harta"),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīvu 2011/93/ES par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu ([3]) (Direktīva par seksuālu vardarbību pret bērniem),

— ņemot vērā ES direktīvas par procesuālajām tiesībām ([4]),

— ņemot vērā Komisijas 2013. gada 20. februāra ieteikumu "Ieguldījums bērnos: nabadzības apburtā loka pārraušana" ([5]),

— ņemot vērā Starptautisko bērnu darba izskaušanas gadu (2021) un Komisijas pilnīgas neiecietības pieeju bērnu darbam,

— ņemot vērā Komisijas 2017. gada 12. aprīļa paziņojumu par bērnu migrantu aizsardzību ([6]),

---

([1]) It sevišķi vispārējo komentāru Nr. 5 par vispārējiem Konvencijas par bērna tiesībām īstenošanas pasākumiem, Nr. 6 par izturēšanos pret nepavadītiem un nošķirtiem bērniem ārpus viņu izcelsmes valsts, Nr. 10 par bērna tiesībām juvenālajā justīcijā, Nr. 12 par bērna tiesībām tikt uzklausītam, Nr. 13 par bērna tiesībām uz brīvību no jebkādas vardarbības, Nr. 14 par bērna tiesībām uz to, lai primāri tiktu ņemtas vērā viņa intereses, Nr. 15 par bērna tiesībām uz augstāko iespējamo veselības aizsardzības līmeni un Nr. 16 par valsts pienākumiem attiecībā uz uzņēmējdarbības nozares ietekmi uz bērna tiesībām.

([2]) Noteiktas ANO Ģenerālās asamblejas 2010. gada 24. februāra Rezolūcijā A/RES/64/142.

([3]) OV L 335, 17.12.2011., 1. lpp.

([4]) Īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 11. maija Direktīvu (ES) 2016/800 par procesuālajām garantijām bērniem, kuri ir aizdomās turētie vai apsūdzētie kriminālprocesā (OV L 132, 21.5.2016., 1. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 20. oktobra Direktīvu 2010/64/ES par tiesībām uz mutisko un rakstisko tulkojumu kriminālprocesā (OV L 280, 26.10.2010., 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 22. maija Direktīvu 2012/13/ES par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā (OV L 142, 1.6.2012., 1. lpp.).

([5]) OV L 59, 2.3.2013., 5. lpp.

([6]) COM(2017)0211.

— ņemot vērā Padomes 2017. gada 8. jūnija secinājumus par bērnu migrantu aizsardzību,

— ņemot vērā Komisijas paziņojumus, kas pieņemti ar mērķi izveidot Savienību, kurā valda līdztiesība, saskaņā ar Politikas pamatnostādnes nākamajai Eiropas Komisijai (2019–2024) ([7]),

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 24. jūnija paziņojumu "ES stratēģija par cietušo tiesībām (2020.–2025. gads)" ([8]),

— ņemot vērā 2019. gada 26. novembra rezolūciju par bērnu tiesībām saistībā ar ANO Konvencijas par bērna tiesībām 30. gadadienu ([9]),

— ņemot vērā 2018. gada 3. maija rezolūciju par bērnu migrantu aizsardzību ([10]),

— ņemot vērā 2019. gada 12. februāra rezolūciju par vajadzību stiprināt ES stratēģisko programmu attiecībā uz romu integrācijas valsts stratēģijām pēc 2020. gada un cīņas pret antičigānismu pastiprināšanu ([11]),

— ņemot vērā 2020. gada 17. septembra rezolūciju par romu integrācijas valsts stratēģiju īstenošanu: negatīvas attieksmes pret romu izcelsmes cilvēkiem apkarošana Eiropā ([12]),

— ņemot vērā jautājumu Komisijai par bērna tiesībām ES Bērna tiesību stratēģijas kontekstā (O-000007/2021 – B9-0007/2021),

— ņemot vērā Reglamenta 136. panta 5. punktu un 132. panta 2. punktu,

— ņemot vērā Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas rezolūcijas priekšlikumu,

A. tā kā bērns pirmām kārtām ir bērns neatkarīgi no etniskās piederības, izcelsmes, dzimuma, valstspiederības, sociālā un ekonomiskā stāvokļa, spējām, migrācijas vai uzturēšanās statusa, bērnam ir vajadzīga īpaša aizsardzība un ir tiesības uz visām ANO Konvencijā par bērna tiesībām paredzētajām tiesībām;

B. tā kā visās darbībās un lēmumos, kas attiecas uz bērnu, svarīgākajām jābūt viņa interesēm un fiziskajai un garīgajai labbūtībai;

C. tā kā bērniem ir tiesības uz iekļaujošu, cenas ziņā pieejamu pirmsskolas izglītību, kvalitatīvu aprūpi un brīvo laiku; tā kā bērniem, jo īpaši nelabvēlīgākā situācijā esošiem, ir tiesības uz aizsardzību pret nabadzību un uz īpašiem pasākumiem, kas uzlabo iespēju vienlīdzību un apkaro diskrimināciju un segregāciju izglītībā; tā kā ieguldījumiem bērnu agrīnajā attīstībā ir liela atdeve ekonomiskā un sociālā aspektā;

D. tā kā pirms Covid-19 uzliesmojuma varbūtība, ka bērns dzīvo galējā nabadzībā, bija divkārt lielāka nekā pieaugušas personas gadījumā ([13]); tā kā tiek lēsts, ka pandēmijas dēļ tādu bērnu skaits, kuri dzīvo zem savas valsts nabadzības sliekšņa, varētu palielināties par 117 miljoniem un vēl aptuveni 150 miljoni bērnu dzīvo daudzdimensionālā nabadzībā ([14]); tā kā šī pandēmija ir vēl vairāk saasinājusi nevienlīdzību un palielinājusi bērnu galējas nabadzības risku salīdzinājumā ar laiku pirms Covid-19, kad jau katram ceturtajam bērnam Eiropā draudēja nabadzība;

([7]) Īpaši 2020. gada 24. novembra paziņojumu "Rīcības plāns par integrāciju un iekļaušanu 2021.–2027. gadam" (COM(2020)0758), 2020. gada 18. septembra paziņojumu "Savienība, kurā valda līdztiesība: ES rasisma apkarošanas rīcības plāns 2020.–2025. gadam" (COM(2020)0565), 2020. gada 5. marta paziņojumu "Savienība, kurā valda līdztiesība: dzimumu līdztiesības stratēģija 2020.–2025. gadam" (COM(2020)0152) un 2020. gada 12. novembra paziņojumu "Savienība, kurā valda līdztiesība: LGBTIK līdztiesības stratēģija 2020.–2025. gadam" (COM(2020)0698).

([8]) COM(2020)0258.

([9]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2019)0066.

([10]) OV C 41, 6.2.2020., 41. lpp.

([11]) OV C 449, 23.12.2020., 2. lpp.

([12]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0229.

([13]) *Eurostat* ziņas, "EU children at risk of poverty or social exclusion" ("ES bērni, kam draud nabadzība vai sociālā atstumtība"), 2020. gada 5. marts.

([14]) *UNICEF* brošūra "Impact of COVID-19 on multidimensional child poverty" ("Covid-19 ietekme uz daudzdimensionālo bērnu nabadzību"), 2020. gada septembris: https://data.unicef.org/resources/impact-of-covid-19-on-multidimensional-child-poverty/.

Ceturtdiena, 2021. gada 11. marts

E. tā kā Covid-19 pandēmijas dēļ skolu slēgšana visā pasaulē ir skārusi līdz 1,6 miljardiem bērnu un tiek lēsts, ka tās dēļ vismaz 24 miljoni skolēnu varētu pamest skolu ([15]); tā kā 370 miljoni bērnu visā pasaulē, no kuriem daudziem svarīgs ikdienas uztura avots ir skolas maltītes, ar Covid-19 saistītās skolu telpu slēgšanas dēļ nav saņēmuši vidēji 40 % no šīm maltītēm ([16]); tā kā skolu slēgšana un pasākumi, kas ierobežojuši izglītības pieejamību gan skolās, gan tālmācībā, īpaši skar sociālekonomiski nelabvēlīgākā situācijā esošos bērnus, sevišķi meitenes un bērnus ar invaliditāti;

F. tā kā Covid-19 ir smagi ietekmējusi tiesības uz izglītību; tā kā izglītības politika joprojām ir dalībvalstu kompetencē, tomēr Covid-19 pandēmija un tās izraisītā nevienlīdzība izglītības jomā ir kopīga problēma, kurai nepieciešama vienota Savienības pieeja, rīcībpolitikas un instrumenti;

G. tā kā *Eurostat* ([17]) pētījumi rāda, ka 2018. gadā ES 88,3 % bērnu vecumā no trim gadiem līdz minimālajam obligātajam skolas vecumam saņēma formālo bērnu aprūpi, un tas liecina par pieaugošo nepieciešamību izveidot vairāk bērnu dienas aprūpes iestāžu, kas ir svarīgs instruments bērnu kognitīvajai un sociālajai attīstībai no agrīna vecuma;

H. tā kā interneta piekļuves trūkuma dēļ vairāk nekā divas trešdaļas pasaules bērnu nevar mācīties no mājām; tā kā mācības no mājām ir izcēlusi izglītības un digitālās plaisas daudzās ES dalībvalstīs un pasaulē un tās ietekmē bērnu izredzes dzīvē, kā arī viņu fizisko un garīgo veselību, un tā kā digitālā plaisa īpaši skar jaunas meitenes un jauniešus neaizsargātā situācijā un no rasu diskriminācijai pakļautām grupām;

I. tā kā pasaulē katra ceturtā meitene vecumā no 15 līdz 19 gadiem nemācās, nestrādā un neapgūst arodu, bet zēnu vidū šīs rādītājs ir viens no 10; tā kā dzimumu līdztiesības veicināšanai un meiteņu iespēcināšanai ir centrāla loma ilgtspējīgas attīstības mērķu sasniegšanā ([18]);

J. tā kā pašreizējā globālā pandēmija šķiet aiztaupījusi bērniem vissmagākās sekas veselības ziņā; tā kā Covid-19 krīze bērniem tomēr ir smags slogs, aizvien vairāk un tiešāk apdraudot viņu labbūtību un attīstību, tostarp viņu garīgo veselību; tā kā tas jo īpaši skar nelabvēlīgākā situācijā esošos bērnus, nepavadītus nepilngadīgos un pie minoritātēm piederīgus bērnus, piemēram, romu bērnus; tā kā pašlaik tiek lēsts, ka pamata procedūru, piemēram, plānveida veselības aprūpes pakalpojumu, ierobežojumu dēļ sešos mēnešos varētu nomirt vēl 1,2 miljoni bērnu un 56 700 māšu; tā kā nepietiekama piekļuve veselības aprūpes pakalpojumiem var skart visas dzīves jomas ([19]);

K. tā kā daudzās ES dalībvalstīs ir kāpis pašnāvību līmenis; tā kā nesenā aptaujā, kurā piedalījās ES jaunieši, gandrīz viena piektdaļa atbildēja, ka viņiem ir tādas garīgās veselības problēmas vai simptomi kā depresija vai trauksme ([20]); tā kā ANO ir brīdinājusi par globālu garīgās veselības krīzi un rīcības trūkums var radīt postošas ilgtermiņa sociālās un ekonomiskās izmaksas sabiedrībai, visvairāk citu starpā apdraudot bērnus un pusaudžus ([21]);

([15]) https://data.unicef.org/topic/education/covid-19/.
([16]) *UNICEF* Izpētes biroja *Innocenti* darba dokument "COVID-19: Missing More than a Classroom" ("Covid-19: trūkst vairāk nekā vien klase. Skolu slēgšanas ietekme uz bērnu uzturu", 2021. gada janvāris.
([17]) *Eurostat*, "Living conditions in Europe" ("Dzīves apstākļi Eiropā"), 2018.
([18]) *UNICEF*, "Global annual results report 2019: Gender equality" ("Globālais gada rezultātu pārskats 2019: dzimumu līdztiesība").
([19]) *FAO*, *IFAD*, *UNICEF*, *WFP* un PVO, "The State of Food Security and Nutrition in the World 2020" ("Pārtikas nodrošinājuma un uztura situācija pasaulē 2020. gadā"), 2020.
([20]) *ChildFund Alliance*, *Eurochild*, *Save The Children*, *UNICEF* un *World Vision*, "Our Europe. Our Rights. Our Future" ("Mūsu Eiropa. Mūsu tiesības. Mūsu nākotne"), 2021. gada janvāris.
([21]) https://news.un.org/en/story/2020/05/1063882.

L. tā kā valstu bērnu aizsardzības sistēmu nepilnības un dalībvalstu transnacionālās sadarbības mehānismu trūkums var vēl vairāk saasināt sociālo atstumtību, kā arī bērnu, īpaši ceļojošo bērnu, ekspluatāciju; tā kā ir ziņots par diskrimināciju, ko izraisījušas iestāžu pieņemtās procedūras un izmantotās prakses pārrobežu ģimenes strīdos, kuros iesaistīti bērni ([22]); tā kā uzticības dienesti ziņo arī par to, ka ir arvien vairāk zvanu par bērnu nolaupīšanas gadījumiem, īpaši pēdējos mēnešos, jo ir saasinājušies starptautiski ģimenes konflikti;

M. tā kā saskaņā ar jaunāko Komisijas ziņojumu par gūtajiem panākumiem cīņā pret cilvēku tirdzniecību ([23]) bērni ir gandrīz ceturtā daļa no visiem visās dalībvalstīs reģistrētajiem cietušajiem;

N. tā kā 152 miljoni bērnu pasaulē ir iesaistīti bērnu darbā un aptuveni 73 miljoni no šiem bērniem ir pakļauti vienam no visbriesmīgākajiem bērnu darba veidiem: verdzībai, piespiedu darbam, bīstamam darbam vai seksuālai ekspluatēšanai ([24]); tā kā Komisija par rīcībpolitikas prioritāti, kas jāievēro, ir noteikusi pilnīgu neiecietību pret bērnu darbu;

O. tā kā katra trešā meitene piedzīvo sieviešu dzimumorgānu kropļošanu un viena no piecām tiek izprecināta, vēl būdama bērns; tā kā sieviešu dzimumorgānu kropļošana ir starptautiski atzīta par cilvēktiesību pārkāpumu; tā kā dažās dalībvalstīs joprojām pastāv bērnu laulības un tām ir postoša ietekme uz meiteņu un sieviešu tiesībām un veselību — tās cita starpā rada nopietnu dzemdību komplikāciju risku, kā arī pakļauj meitenes seksuālas vardarbības, vardarbības ģimenē un pat nogalināšanas "goda" vārdā riskam;

P. tā kā pandēmijas un noslēdzes dēļ ES ir palielinājusies vardarbība ģimenē un dzimumbalstītā vardarbība, kā arī — saskaņā ar jaunāko Eiropola ziņojumu ([25]) — bērnu seksuālā izmantošana un ekspluatēšana tiešsaistē gan publiskajā, gan tumšajā tīmeklī; tā kā 70–85 % no bērniem, kuri cietuši no sliktas izturēšanās, zina savu pāridarītāju un lielākā daļa ir cietuši no tādu cilvēku nodarījuma, kam viņi uzticas ([26]); tā kā minēto pasākumu dēļ ir palielinājušies arī citi riski, kuri saistīti ar ilgāku laiku, kas pavadīts tiešsaistē, piemēram, kiberterorizēšana;

Q. tā kā bērni ar invaliditāti ir neaizsargāti un var piedzīvot sociālo atstumtību, marginalizāciju, diskrimināciju un mazāku piekļuvi pakalpojumiem; tā kā ir lielāka iespēja, ka viņi tiks atstāti novārtā, ekspluatēti vai seksuāli izmantoti; tā kā bērniem ar invaliditāti ir lielākas veselības aprūpes vajadzības un lielāka atkarība no kopienā balstītiem pakalpojumiem ([27]);

R. tā kā 2019. gadā 30,3 % patvēruma meklētāju bija bērni un ES šādu bērnu skaits bija 207 215; tā kā 7,1 % šiem bērniem bija nepavadīti nepilngadīgie ([28]); tā kā daudzi bērni pie ES ārējām robežām vai ārpus ES ir nepieņemamā humanitārajā situācijā; tā kā nepavadīti bērni ir ļoti neaizsargāta grupa un saskaras ar dažādiem riskiem, piemēram, var kļūt par noziedznieku tīklu, vardarbības, sliktas izturēšanās un ekspluatācijas upuriem migrācijas maršrutos uz ES un tās teritorijā ([29]); tā kā bērniem migrantiem bieži tiek liegta piekļuve integrācijas un iekļautības pasākumiem, aizsardzībai un sociālajam nodrošinājumam; tā kā nepavadīti patvēruma meklētāji, kas sasniedz 18 gadu vecumu, saskaras ar īpašām problēmām, jo viņiem bieži vien nākas pamest īpaši bērniem paredzētās izmitināšanas vietas; tā kā bērni, kas piesakās uz starptautisko aizsardzību, var ciest galīgā lēmuma kavēšanās dēļ;

([22]) Eiropas Parlamenta 2018. gada 29. novembra rezolūcija par Vācijas Bērnu un jauniešu labklājības iestādes (*Jugendamt*) lomu pārrobežu ģimenes strīdos, OV C 363, 28.10.2020., 107. lpp.

([23]) COM(2020)0661.

([24]) SDO, "Global estimates of child labour: Results and trends, 2012-2016" ("Globālās aplēses par bērnu darbu. Rezultāti un tendences 2012–2016"), 2017.

([25]) https://www.europol.europa.eu/publications-documents/exploiting-isolation-offenders-and-victims-of-online-child-sexual-abuse-during-covid-19-pandemic.

([26]) https://www.coe.int/en/web/human-rights-channel/stop-child-sexual-abuse-in-sport.

([27]) https://data.unicef.org/resources/children-with-disabilities-ensuring-inclusion-in-covid-19-response/.

([28]) https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Asylum_statistics.

([29]) Eiropas Migrantu kontrabandas apkarošanas centrs, 4. gada ziņojums.

S. tā kā pastāv būtiskas nepilnības un trūkumi kopējā Eiropas patvēruma sistēmā bērniem noteikto īpašo aizsardzības pasākumu un procesuālo garantiju īstenošanā, kas pa dalībvalstīm atšķiras, piemēram, attiecībā uz iespēju bērniem palikt pie saviem ģimenes locekļiem un/vai aizbildņiem bez brīvības atņemšanas un it sevišķi attiecībā uz ģimenes atkalapvienošanos saskaņā ar Padomes Direktīvu 2003/86/EK ([30]), uzņemšanas apstākļiem, juridisko pārstāvju un aizbildņu iecelšanu un piekļuvi bērniem draudzīgai informācijai, veselības un sociālajiem pakalpojumiem un izglītībai;

T. tā kā joprojām dzimst bērni, kas ir bezvalstnieki, tostarp ES, un viņiem joprojām ir liegta piekļuve pamattiesībām; tā kā tiek lēsts, ka 200 miljoniem bērnu pasaulē nav dzimšanas apliecības, bet tas palielina bezvalstniecības risku un nostāda viņus stipri nelabvēlīgākā situācijā attiecībā uz piekļuvi tiesībām un pakalpojumiem; tā kā bērna tiesības iegūt valstspiederību un tikt reģistrētam uzreiz pēc dzimšanas ir noteiktas ANO Konvencijas par bērna tiesībām 7. pantā;

U. tā kā bērni ir vieni no visneaizsargātākajiem pret klimata pārmaiņām, kas ietekmē viņu paredzamo dzīves ilgumu, veselību, tiesības uz izglītību un tiesības uz aizsardzību, kā arī izraisa pārvietošanu reģionos, kam raksturīgas dabas katastrofas; tā kā katru ceturto bērna nāvi var saistīt ar vidiskiem riskiem ([31]);

V. tā kā bērnu līdzdalība ES iekšējās un ārējās politikas veidošanā joprojām ir ļoti zema; tā kā būtu jāievieš sistēmiski līdzekļi, kā tiesībās balstītu bērnu līdzdalību iestrādāt politikas veidošanā ES, valstu un vietējā līmenī; tā kā bērniem ir tiesības piedalīties demokrātiskajā dzīvē un lēmumu pieņemšanā, kas viņus tieši vai netieši ietekmē; tā kā visvairāk marginalizētajām un atstumtajām grupām ir vēl mazāk iespēju piedalīties politikas un lēmumu pieņemšanas procesos;

W. tā kā ES liels skaits bērnu joprojām tiek aizturēti; tā kā ANO Bērna tiesību komiteja ir precizējusi, ka bērnus imigrācijas sakarā nekad nevajadzētu aizturēt un ka saskaņā ar 2016. gada 19. septembra Ņujorkas deklarāciju par bēgļiem un migrantiem aizturēšana nekad nevar būt attaisnojama ar bērna interesēm; tā kā dalībvalstīm ir jānodrošina adekvātas, humānas un ar brīvības atņemšanu nesaistītas alternatīvas aizturēšanai, tostarp nodrošinot, ka ar Covid-19 saistītie pasākumi nekad nenoved pie bērnu aizturēšanas; tā kā dalībvalstīm būtu sistemātiski jāvāc sadalīti dati par bērnu aizturēšanu migrācijas kontekstā, savukārt Komisijai ar *Eurostat* būtu jāveicina šādu datu salīdzināmība;

X. tā kā pandēmija ir īpaši skārusi slēgtās iestādēs ievietotus bērnus; tā kā pārvietošanās ierobežojumi palielina to bērnu neaizsargātību, kuri dzīvo psihiatriskās un sociālās aprūpes iestādēs, bērnu namos, bēgļu nometnēs, aizturēšanas centros un citās slēgtās iestādēs; tā kā vardarbība pret bērniem, kas ievietoti šādās iestādēs, parasti netiek atklāta, bērnu un ģimenes labbūtības dienesti ir pārslogoti un to darbība ir ierobežota;

Y. tā kā Vispārīgajā datu aizsardzības regulā ([32]) ir atzīts, ka bērnu personas dati ir īpaši jāaizsargā un ka informācija par viņu datiem viņiem jāsniedz bērniem draudzīgā valodā; tā kā bērnu piekļuvei sociālo mediju platformām ir jāiet roku rokā ar labāku izpratni par digitālajām tehnoloģijām; tā kā nolūkā vērsties pret nepareizu sociālo mediju lietošanu, sevišķi gadījumos, kad nepilngadīgi lietotāji izmanto platformas, kurās netiek pārbaudīts vecums, un sargāt neaizsargātās grupas, sevišķi bērnus, ir svarīgi veicināt digitālo izglītību, pratības un prasmes,

1. atzinīgi vērtē Komisijas iniciatīvu sagatavot jaunu, vispusīgu bērna tiesību stratēģiju desmit gadus pēc 2011. gada ES plāna par bērnu tiesībām; aicina izstrādāt adekvātus leģislatīvus un neleģislatīvus priekšlikumus un saistošus un nesaistošus ES instrumentus, kas risinātu problēmas, ar kurām saskaras bērni;

([30]) Padomes Direktīva 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos (OV L 251, 3.10.2003., 12. lpp.)

([31]) UNICEF, "Reimagining our Future: Building Back Better from COVID-19" ("Jauns skatījums uz mūsu nākotni: pēc Covid-19 atjaunot uzlabojot"), 2020. gada jūnijs.

([32]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

2. uzsver, ka bērns pirmām kārtām ir bērns neatkarīgi no etniskās piederības, izcelsmes, dzimuma, valstspiederības, sociālā un ekonomiskā stāvokļa, spējām, migrācijas vai uzturēšanās statusa un ka bērna intereses jāņem vērā visās ar bērniem saistītajās ES rīcībpolitikās, procedūrās un darbībās;

3. vēlreiz aicina Komisiju ES Bērna tiesību stratēģijā iekļaut visus noteikumus, kas izklāstīti Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. novembra rezolūcijā par bērnu tiesībām saistībā ar ANO Konvencijas par bērna tiesībām 30. gadadienu;

4. uzsver, ka ES stratēģijā ir jāizmanto dzimumlīdzsvarota pieeja, visās plānošanas jomās integrējot dzimumperspektīvu, pievēršoties meiteņu labbūtībai un iespēcinātībai, risinot viņu īpašās vajadzības un atzīstot viņu tiesības;

5. uzsver, ka stratēģijā būtu jāaicina dalībvalstis piešķirt visus nepieciešamos resursus, kas vajadzīgi, lai rezultatīvi īstenotu ANO Konvenciju par bērna tiesībām; turklāt aicina dalībvalstis vērsties pret strukturālo nevienlīdzību un piešķirt prioritāti publiskajām investīcijām izglītībā, veselības aprūpē, mājokļos, ģimeņu atbalstīšanā un bērnu aprūpē, kā arī investēt kvalitatīvos universālajos pakalpojumos, kas pieejami visiem bērniem; aicina dalībvalstis stiprināt sociālo dienestu darbaspēka spējas atbalstīt bērnus un ģimenes, kas saskaras ar īpašām problēmām, un atbalstīt bērnu aizsardzības dienestu priekšplāna darbiniekus;

6. aicina dalībvalstis ikvienam bērnam garantēt tiesības uz izglītību un izveidot pasākumus, ar ko apkarot un novērst priekšlaicīgu mācību pārtraukšanu un nodrošināt dzimumu aspektā taisnīgu piekļuvi kvalitatīvai, iekļaujošai izglītībai no agrīnas bērnības līdz pusaugu vecumam, tostarp romu bērniem, bērniem ar invaliditāti, bērniem bezvalstniekiem un bērniem migrantiem, kā arī bērniem, kas dzīvo ārkārtas humanitārajās situācijās;

7. uzsver, ka digitālajai izglītībai nekad nevajadzētu pastāvīgi aizstāt mācīšanos klātienē, īpaši apstākļos, kad piekļuve tehnoloģijām ir ierobežota, un tā būtu jāizmanto tikai lielu grūtību, piemēram, pandēmijas, laikā vai papildinot mācīšanos klātienē; aicina Komisiju rūpīgi izvērtēt, kā krīze ir ietekmējusi tiesības uz izglītību, un uz šīs analīzes rezultātu pamata nākt klajā ar ieteikumiem dalībvalstīm;

8. aicina dalībvalstis Covid-19 pandēmijas laikā ieviest īpašas "drošas skolas" operācijas, piemēram, nodrošināt higiēnas preces un bērniem draudzīgā veidā informēt par roku mazgāšanu un citiem higiēnas pasākumiem;

9. aicina dalībvalstis garantēt tiesības uz iekļaujošu izglītību un nodrošināt piekļuvi vispusīgai, vecumam piemērotai informācijai par seksu un seksualitāti, kā arī seksuālās un reproduktīvās veselības aprūpes un attiecību izglītības pieejamību; atgādina, ka saskaņā ar jaunāko Komisijas ziņojumu izglītība šajā jomā ir nepieciešama, lai nodrošinātu bērniem pilnīgu izglītību un bērnu aizsardzību;

10. vēlreiz aicina ES intensīvāk rīkoties, lai izbeigtu visu veidu vardarbību un diskrimināciju pret bērniem, tostarp fizisko, seksuālo, ekonomisko un psiholoģisko vardarbību, ievainošanu, pāridarīšanu, nevērību, sliktu izturēšanos un ekspluatāciju gan tiešsaistē, gan bezsaistē, piespiedu laulības, migrantu bērnu tirdzniecību, sliktu izturēšanos pret viņiem un ekspluatāciju, spīdzināšanu, nogalināšanu "goda" vārdā, sieviešu dzimumorgānu kropļošanu, incestu, piespiedu skolas pamešanu un bērnu izmantošanu par kareivjiem; uzsver, ka nolūkā nodrošināt konsekvenci attiecībā uz bērnu aizsardzību pret vardarbību, tirdzniecību un ekspluatāciju ES Bērna tiesību stratēģija jāņem vērā visās leģislatīvajās un neleģislatīvajās iniciatīvās, kas attiecas uz bērna tiesībām; aicina Komisiju publicēt šādu priekšlikumu grafiku, vienlaikus ar piemērotu un iedarbīgu uzraudzības mehānismu nodrošinot tās ieteikumu īstenošanu;

11. aicina Komisiju un dalībvalstis tiesību aktos un praksē izbeigt visu veidu bērnu darbu un visus citus darba veidus, kas varētu kaitēt bērnu veselībai un drošībai; uzsver, ka šis jautājums ir jārisina steidzami, ņemot vērā Covid-19 krīzes ietekmi uz visneaizsargātākajām personām, kuras skāris ienākumu satricinājums un sociālās aizsardzības pieejamības trūkums, kā dēļ vairāk bērnu tiek spiesti strādāt; tādēļ aicina Komisiju bērna tiesības iekļaut gaidāmajā ES ilgtspējīgas pārvaldības satvarā, tostarp ES obligātajās pienācīgas rūpības prasībās, un ar sadarbības programmām atbalstīt trešās valstis bērnu darba izskaušanā; iesaka ieviest starpnozaru obligātu pienācīgu rūpību un nodrošināt, ka visas ES rīcībpolitikas ir bērniem draudzīgas, apņemoties veikt *ex ante* un *ex post* kontroles cilvēktiesību jomā;

12. aicina Komisiju un Komisijas priekšsēdētājas vietnieku / Savienības Augsto pārstāvi ārlietās un drošības politikas jautājumos (PV/AP) pastiprināt centienus novērst un izbeigt smagus pārkāpumus pret bruņota konflikta skartiem bērniem; ir ļoti nobažījies par to, ka bērnu iesaistīšana bruņotos grupējumos un viņu vervēšana bieži notiek tad, kad bērniem nav citu iespēju; uzsver, ka ir svarīgi ES ārējā darbībā un terorisma apkarošanas un drošības politikā saskaņā ar ES Rīcības plānu cilvēktiesību un demokrātijas jomā virzīt uz priekšu bruņota konflikta skartu bērnu (*CAAC*) programmu, integrējot to politiskajos dialogos, kopējās drošības un aizsardzības politikas (KDAP) misijās un operācijās, drošības sektora reformās un mediācijā; aicina Komisiju un AP/PV ES delegācijās ieviest īpašus bērnu aizsardzības amatus un nodaļas; aicina dalībvalstis aizsargāt bērnus valstspiederīgos, kuri var tikt aizturēti par nodarījumiem, kas saistīti ar drošību, vai par saistību ar bruņotiem grupējumiem, un veicināt viņu atgriešanos izcelsmes valstī attiecīgi rehabilitācijas, reintegrācijas un/vai kriminālvajāšanas nolūkos, pilnībā ievērojot starptautiskās tiesības;

13. uzsver, ka ir svarīgi aizsargāt bērnus pret seksuālu ekspluatēšanu un vardarbību; pauž nožēlu par to, ka 23 dalībvalstis vēl nav īstenojušas Direktīvu par seksuālu vardarbību pret bērniem; atzīmē Eiropas Padomes uzsvaru uz daudzu ieinteresēto personu sadarbību, uz kā pamata jāvēršas pret seksuālu vardarbību pret bērniem tiešsaistē, sadarbībai ietverot tiesībaizsardzības iestādes, valstu iestādes, ziņošanas mehānismus un pakalpojumu sniedzējus/nozari; atzinīgi vērtē Komisijas ieceri 2021. gada pirmajā pusgadā ierosināt ilgstošāku tiesisko regulējumu cīņai pret seksuālu vardarbību pret bērniem; vēlreiz pauž atbalstu tāda Eiropas centra izveidei, kas novērstu un apkarotu seksuālu vardarbību pret bērniem un ko pašlaik apsver Komisija; atzinīgi vērtē Eiropola darbu novēršanas jomā, proti, tā izpratnes veicināšanas kampaņas, kuru mērķis ir novērst bērnu seksuālu izmantošanu tiešsaistē ([33]), ([34]);

14. uzsver, ka Covid-19 pandēmijas laikā vardarbība un slikta izturēšanās pret bērniem ir pieaugusi satraucošā apmērā, savukārt sociālie dienesti un aizsardzības iestādes ir kļuvušas ļoti lielā mērā nepieejamas; uzsver, ka ir svarīgi izstrādāt preventīvas ES līmeņa rīcībpolitikas, kas novērstu vardarbību pret bērniem; uzsver ES aģentūru un struktūru lomu ES tiesiskā regulējuma īstenošanā bērna tiesību jomā; aicina Komisiju stratēģijā iestrādāt ES rīcības plānu, kurā iekļauti tiešsaistes pakalpojumu sniedzējiem un tehnoloģiju uzņēmumiem paredzēti standarti un kritēriji, kas gādātu, ka bērni tiešsaistē ir drošībā, viņus aizsargājot ne tikai pret kļūšanu par nelikumīga satura subjektiem un pret kaitīgu saturu; aicina dalībvalstis, kas vēl nav noteikušas kriminālatbildību par iedraudzināšanu tiešsaistē un kibervajāšanu, to izdarīt;

15. aicina Komisiju nodrošināt, ka ES Bērna tiesību stratēģija atbilst prioritātēm un tiesību aktu priekšlikumiem, kas izklāstīti nesenajā ES stratēģijā efektīvākai cīņai pret bērnu seksuālu izmantošanu, ES romu līdztiesības, iekļaušanas un līdzdalības stratēģiskajā satvarā, kā arī ES LGBTIQ līdztiesības stratēģijā 2020.–2025. gadam;

16. uzskata, ka ir svarīgi ES stratēģijā iekļaut konkrētus pasākumus, ar ko ieguldīt bērnos, lai izskaustu bērnu nabadzību, piemēram, izveidojot Eiropas Garantiju bērniem ar pienācīgiem resursiem; aicina Komisiju 2021. gada pirmajā ceturksnī saskaņā ar savu apņemšanos nākt klajā ar priekšlikumu par Eiropas Garantijas bērniem izveidi un aicina dalībvalstis paātrināt tās īstenošanu un ieguldīt visus iespējamos resursus, tostarp ES līdzekļus, piemēram, no Eiropas Sociālā fonda Plus (ESF+), Atveseļošanas palīdzības kohēzijai un Eiropas teritorijām (*REACT-EU*), Atveseļošanas un noturības mehānisma, Eiropas Reģionālās attīstības fonda (ERAF), *InvestEU*, *Erasmus+* un Patvēruma un migrācijas fonda (*AMF*), bērnu nabadzības un sociālās atstumtības apkarošanā; uzsver, ka dalībvalstīm būtu jāizstrādā gan daudzgadu nacionālās stratēģijas bērnu nabadzības un sociālās atstumtības izbeigšanai, gan Garantijas bērniem nacionālie rīcības plāni;

17. ir nobažījies par to, ka sakarā ar atgūšanos no Covid-19 krīzes palielināsies vajadzība risināt bērnu nabadzības problēmu un ka nabadzība vēl vairāk ietekmēs bērnus kā visneaizsargātāko no grupām, kas ir visnelabvēlīgākajā situācijā; mudina papildināt ES stratēģiju ar vispusīgu nabadzības novēršanas stratēģiju, tostarp pasākumiem, kas nodrošinātu pienācīgu un cenas ziņā pieejamu mājokli un risinātu bezpajumtniecības problēmu; atgādina, ka visās bērnu nabadzības

([33]) https://www.europol.europa.eu/activities-services/public-awareness-and-prevention-guides/online-sexual-coercion-and-extortion-crime.

([34]) https://www.europol.europa.eu/stopchildabuse.

izskaušanas stratēģijās ir jāņem vērā vientuļo vecāku un daudzbērnu ģimeņu realitāte, jo vienvecāka ģimenes un mājsaimniecības ar daudziem bērniem ir vienas no neaizsargātajām grupām;

18. uzsver, ka ir svarīgi ar ES stratēģiju ieviest pasākumus, kas bērniem un ģimenēm nodrošinātu labu piekļuvi veselības aprūpei, saskaņā ar programmu "ES — veselībai", vienlaikus ņemot vērā bērnu grūtības izmantot šīs tiesības;

19. uzsver, ka ir svarīgi ar ES stratēģiju ieviest pasākumus, kas atjauninātu pašreizējo ES rīcības satvaru garīgās veselības un labbūtības jomā, kurai vajadzētu būt pilnībā iekļaujošai, lai apmierinātu arī to bērnu vajadzības, kuri ir neaizsargātā situācijā un kuri ir no marginalizētām un rasu diskriminācijai pakļautām grupām; aicina Komisiju un dalībvalsts palielināt investīcijas garīgās veselības un psihosociālajos pakalpojumos bērniem un ģimenēm, īpaši valstīs ar zemiem un vidējiem ienākumiem un nestabilos humanitārajos apstākļos; aicina dalībvalstis ieviest mehānismus agrīnai garīgās veselības problēmu atklāšanai; aicina nacionālajās un transnacionālajās bērnu aizsardzības sistēmās pilnībā integrēt psihosociālo un garīgās veselības atbalstu, kā arī apmācīt speciālistus par bērnu īpašajām vajadzībām;

20. vēlreiz aicina nodrošināt bērniem draudzīgu justīciju ar piemērotu un iekļaujošu tiesvedību, kurā tiek ņemtas vērā visu bērnu vajadzības; uzsver, cik svarīgi ir nodrošināt bērna tiesības tikt uzklausītam, saņemt juridiskā pārstāvja palīdzību un tikt pilnībā informētam bērniem draudzīgā veidā visos tiesvedības posmos tiesu sistēmā saskaņā ar Direktīvas (ES) 2016/800 4. un 16. pantu un Direktīvas 2012/29/ES ([35]) 22. un 24. pantu, tostarp attiecībā uz bērniem migrantiem, īpašu uzmanību pievēršot nepavadītiem nepilngadīgajiem; aicina dalībvalstis minētās direktīvas ātri transponēt un panākt to izpildi; aicina dalībvalstis nodrošināt, ka bērnu un ģimenes lietu tiesas darbojas kā būtisks dienests, turpinot rīkot ārkārtas tiesas sēdes un izpildot tiesas rīkojumus par tādu bērnu aprūpi un aizsardzību, kam akūti draud nevērība vai slikta izturēšanās; atgādina, ka būtu jāievieš īpaši aizsardzības pasākumi bērniem, kas nonāk saskarē ar jebkādu tiesvedību vai saistītām procedūrām, un uzsver, ka ir jāapmāca specializēti darbinieki;

21. ar nožēlu atzīmē, ka 11 no 27 dalībvalstīm nav nodrošinājušas bērniem piekļuvi mērķorientētai tiešsaistes informācijai par tiesu sistēmu, piemēram, interaktīvus izglītojošus materiālus par juridiskajām tiesībām, un aicina visas dalībvalstis nodrošināt, ka bērni var piekļūt šādai informācijai, kas sniedzama bērniem draudzīgā veidā, ņemot vērā jebkādu invaliditāti, kas varētu ierobežot piekļuvi ([36]);

22. uzsver, cik svarīgas ir bērna intereses pārrobežu tiesvedībā ģimenes lietās; aicina dalībvalstis nodrošināt, ka tās pilda savus pienākumus, kas paredzēti regulā "Brisele IIa" ([37]), un aicina valstu iestādes atzīt un izpildīt citā dalībvalstī pieņemtus spriedumus ar bērniem saistītās lietās, piemēram, spriedumus par aizgādību, saskarsmes tiesībām un uzturēšanas saistībām; uzsver, cik svarīga ir cieša sadarbība un efektīva saziņa starp dažādām nacionālajām un vietējām iestādēm, kas iesaistītas bērnu aizgādības tiesvedībā; aicina dalībvalstis respektēt bērnu tiesības tikties ar vecākiem, neraugoties uz ierobežojošajiem pasākumiem, kas saistīti ar pandēmiju, ciktāl tikšanās neapdraud bērnu drošību un veselību;

23. aicina ES, tās aģentūras un dalībvalstis izbeigt bērnu bezvalstniecību gan ES, gan ārpus tās, tostarp — uzlabojot priekšplāna darbinieku spējas identificēt, reģistrēt un pareizi reaģēt uz bezvalstniecību migrācijas un patvēruma kontekstā, veicinot un nodrošinot vispārēju piekļuvi dzimšanas reģistrācijai un sertifikācijai neatkarīgi no vecāku statusa, tostarp LGBTQI+ ģimenēm, ieviešot, uzlabojot un īstenojot tiesiskās garantijas, kas novērstu bērnu bezvalstniecību, un ieviešot un uzlabojot bērna tiesībās balstītas bezvalstniecības noteikšanas procedūras, lai izpildītu starptautiskās saistības attiecībā uz bezvalstniekiem migrācijas kontekstā, ievērojot bērna intereses un tiesības iegūt valstspiederību;

([35]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/29/ES (2012. gada 25. oktobris), ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI (OV L 315, 14.11.2012., 57. lpp.).

([36]) https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/justice_scoreboard_2019_en.pdf.

([37]) Padomes 2003. gada 27. novembra Regula (EK) Nr. 2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu (OV L 338, 23.12.2003., 1. lpp.).

24. uzsver, ka ES stratēģijā ir jāiekļauj pasākumi, kas uzlabotu bērnu migrantu situāciju un aizsargātu viņu intereses gan ES, gan ārpus tās, kā arī visos patvēruma procedūru posmos; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt aizsardzības pasākumu un procesuālo tiesību īstenošanu attiecībā uz bērniem kopējā Eiropas patvēruma sistēmā, īpašu uzmanību pievēršot ātriem ģimenes atkalapvienošanās procesiem saskaņā ar Direktīvu 2003/86/EK, piekļuvei pienācīgiem uzņemšanas apstākļiem, sociālajai un medicīniskajai aprūpei, savlaicīgai kvalificētu juridisko pārstāvju un aizbildņu iecelšanai nepavadītiem nepilngadīgajiem un bērniem draudzīgas informācijas pieejamībai;

25. uzsver, cik svarīga ir bērnu migrantu un bērnu bēgļu integrācija un iekļaušana; vēlreiz uzsver, ka ir svarīgi likvidēt visus šķēršļus, kas kavē piekļuvi pamatpakalpojumiem un integrācijas un iekļaušanas pasākumiem, tostarp psihosociālajam un garīgās veselības atbalstam, un nodrošināt bērniem iespējas palielināt sociālo iekļautību; aicina Komisiju ātri rīkoties, lai palielinātu izpratni par to, cik svarīgi ir mainīt naratīvus par migrāciju un cīnīties pret negatīviem stereotipiem;

26. uzskata, ka stratēģijā par prioritāti būtu jānosaka bērnu tiesības attiecībā uz brīvības atņemšanu saskaņā ar tām tiesībām, kas izklāstītas ANO globālajā pētījumā par bērniem, kuriem atņemta brīvība; mudina ES un dalībvalstis intensīvāk rīkoties, lai izbeigtu bērnu aizturēšanu, īpaši migrācijas kontekstā, un izstrādāt kopienā balstītas alternatīvas aizturēšanai, kas atbilst bērna interesēm un ļauj bērniem palikt pie saviem ģimenes locekļiem un/vai aizbildņiem bez brīvības atņemšanas, kamēr tiek risināts viņu migrācijas statuss;

27. uzskata, ka ES stratēģijā būtu jāintegrē un jāveicina neaizsargātu bērnu tiesības visās rīcībpolitikas jomās un jāpieņem intersekcionāla pieeja, kurā ņemti vērā dažādie diskriminācijas veidi, ar kuriem cita starpā saskaras bērni no rasu diskriminācijai pakļautām grupām, bērni ar invaliditāti, bērni bez vecāku aprūpes vai kam draud tās zaudēšana, bērni aprūpes iestādēs, LGBTIQ bērni, etnisko minoritāšu bērni, bērni migranti un bērni bēgļi, bērni bezvalstnieki un bērni bez dokumentiem, bērni, kas cietuši no vardarbības un seksuālas izmantošanas, bērni, kurus tieši vai netieši ietekmējusi tiesu sistēma, bērni ar garīgās veselības problēmām, bērni bezpajumtnieki, meitenes un bērni, kuru vecāki ir ieslodzīti; atgādina, ka nolūkā nepieļaut ģimeņu sadalīšanu un sociālo atstumtību svarīgi ir sociālie dienesti un ģimenes atbalsts;

28. uzsver, ka romu bērni, īpaši romu meitenes, visā Eiropā saskaras ar papildu slogu, ko rada rasisms, kā arī dzimumdiskriminācija, kas noved pie marginalizācijas; uzsver, ka zems izglītības līmenis, augsts neregulāras skolas apmeklēšanas un priekšlaicīgas mācību pamešanas līmenis, neiekļaujošas skolu sistēmas, augsts bezdarba līmenis un vājas nodarbinātības iespējas liedz romu zēniem un meitenēm reālistiskas iespējas integrēties un pilnvērtīgi līdzdarboties sabiedrībā; atgādina, ka personas dokumentu trūkums kavē daudzu romu meiteņu iespējas piekļūt izglītībai, veselības aprūpei un citiem saistītiem pakalpojumiem, un ka pieaugošais rasisms un antičigānisms ietekmē romu meiteņu drošību, padarot viņas arvien neaizsargātākas pret sociālo atstumtību, ekspluatāciju, cilvēku tirdzniecību un vardarbību ([38]);

29. uzskata, ka ES stratēģijā būtu jāierosina iekļaujoša pieeja visneaizsargātāko bērnu aizsardzībai saskaņā ar Hartu, ANO Konvenciju par bērna tiesībām un ANO Bērna tiesību komitejas vispārējiem komentāriem, kā arī IAM un ar bērniem saistītajiem mērķiem, nevienu neatstājot novārtā; vēlreiz uzsver, cik svarīgi ir radīt drošu vidi neaizsargātiem bērniem un viņu ģimenēm, izmantojot sociālās investīcijas, un atzīmē, ka neaizsargātības definīcijā būtu jāatzīst un jāintegrē bērnu un ģimeņu dzīves apstākļi; uzsver, ka ir svarīgi izstrādāt un stiprināt integrētas nacionālās un transnacionālās bērnu aizsardzības sistēmas, kam būtu pienācīgi resursi un īstenošanas un uzraudzības sistēmas;

30. uzsver, ka ES ir svarīgi savā iekšējā un ārējā politikā vērsties pret fiziskajiem (slikta infrastruktūra un ģeogrāfiskais stāvoklis), tehnoloģiskajiem (zemas funkcionalitātes ierīces), kultūras (dzimtiskās un sociālās normas, kultūras paražas, invaliditāte vai minoritātes statuss) un ekonomiskajiem un sociālajiem šķēršļiem digitālo tehnoloģiju izmantošanā;

31. uzsver, ka ES ir svarīgi investēt digitālajā pratībā, lai visiem bērniem, jo īpaši bērniem no nepietiekami apkalpotām vai marginalizētām kopienām, garantētu brīvu piekļuvi digitālajai pratībai un digitālajai izglītībai, koncentrējoties uz viņu izturības attīstīšanu un piedāvājot psihosociālo atbalstu; atzīmē, ka šīs investīcijas varētu veikt Eiropas izglītības telpas

([38]) https://rm.coe.int/16800c0a86.

jaunajā prasmju programmā Eiropai un tās varētu izmantot ES attīstības un humānās palīdzības fondus; norāda, ka investīcijas ar mērķi panākt, ka izglītības sistēmas var nodrošināt digitālo izglītību, pratību un prasmes visiem bērniem, ir būtiskas, lai veicinātu bērnu izpratni par digitālajām tehnoloģijām, pārvarētu nevienlīdzību, uzlabotu digitālo iekļaušanu un iespēcinātu un aizsargātu bērnus tiešsaistē un bezsaistē; atgādina, ka digitālās izglītības, pratības un prasmju attīstīšanai būtu jāpalīdz bērniem cīnīties pret digitālās telpas briesmām, kā arī pildīt savus pienākumus, darbojoties tajā;

32. aicina Komisiju iekļaut bērnu viedokli, izveidojot oficiālus dialoga un apspriešanās mehānismus un nodrošinot viņu pilnīgu un jēgpilnu līdzdalību lēmumu pieņemšanā, īpaši gādājot par to, lai tiktu uzklausītas visneaizsargātākās personas, piemēram, meitenes, bērni, kas dzīvo nabadzībā, pārvietotie bērni un bērni migranti, kā arī bērni ar invaliditāti;

33. aicina Komisiju un dalībvalstis ieviest īpašus mehānismus, ar ko novērtēt Covid-19 ietekmi uz visiem bērniem, lai vāktu datus, uz kuru pamata labāk izstrādāt nacionālos rīcības plānus, kā, ņemot vērā bērnu viedokli, risināt jautājumus, kas skar bērnus; aicina dalībvalstis, izstrādājot nacionālos atveseļošanas plānus, izmantot pieeju, kas ņem vērā bērnu tiesības;

34. aicina Padomi par ES stratēģiju pieņemt secinājumus, kas noteiktu jaunu obligātu satvaru ES iestādēm un dalībvalstīm, sekojot Eiropas Konsensa par attīstību piemēram, un nodrošinātu labi izstrādātu, vispusīgu un pienācīgi finansētu integrētu nacionālu un transnacionālu bērnu aizsardzības sistēmu īstenošanu;

35. aicina Komisiju un ES dalībvalstis nodrošināt, ka bērna tiesības tiek noteiktas par prioritāti un integrētas visās ES iekšējās un ārējās rīcībpolitikās, darbībās un programmās, kas skar bērnus, un panākt konsekvenci un saskanību starp visiem atšķirīgajiem instrumentiem;

36. aicina Komisiju budžeta sadalē ieviest ar bērniem saistītu rādītāju, lai ES iestādes un partneri varētu izmērīt un uzraudzīt ES investīcijas bērnos, vācot sadalītus un specifiskus datus, kas ļauj konstatēt plaisas starp rīcībpolitikas un finanšu saistībām, tādējādi dodot iespēju aplēst ES atbalsta bērna tiesībām mērogu;

37. aicina dalībvalstis izstrādāt gada rīcības plānu, kā īstenot ES Bērna tiesību stratēģijā izklāstītos noteikumus, un valsts rīcības plānus integrēt ES Atveseļošanas un noturības plānā;

38. aicina Komisiju un dalībvalstis panākt, ka ES Bērna tiesību stratēģija tiek pienācīgi finansēta, nodrošinot, ka ES iekšējie un ārējie finansēšanas instrumenti, kā arī valstu budžeti atbalsta stratēģijā noteikto prioritāšu īstenošanu;

39. aicina Komisiju nodrošināt, ka tiek pienācīgi uzraudzīts, kā dalībvalstis šo ES stratēģiju īsteno; atgādina, ka visā stratēģijas izveides un īstenošanas procesā ir jānodrošina tiesībās balstīta jēgpilna un iekļaujoša bērnu līdzdalība un jāizmanto kritēriji un rādītāji, lai labāk uzraudzītu progresu;

40. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.